

stem på linje med f.eks. de psykiatriske speciallæger.

Så vidtrækkende er dette forslag fra Kristeligt Folkeparti ikke, men det sikrer en overordentlig relevant udvidelse af de grupper, der kan få psykologisk krisehjælp med tilskud fra den offentlige sygesikring.

Seksuelt misbrug og især seksuelt misbrug af børn adskiller sig fra de fleste andre overgreb ved, at offeret ofte påtager sig skylden. Samtidig er krænkeren ofte et menneske, som har andre nære relationer til offeret. Derfor bliver incest og andet seksuelt misbrug af børn ofte ikke opdaget. Og som vi også har hørt flere gange i debatten, fortrænger offeret ofte overgrebet, og når de så senere i livet erkender det, har de behov for akut hjælp. Og så skal de altså kunne få den hjælp med det samme.

Seksualiteten er i bund og grund en ting, der har en stor positiv betydning for ens voksne liv. Hvis man får ødelagt den fra barnsben ved et misbrug, kan det give store problemer i voksenlivet. Den krænkede mister selv værd, føler sig skyldig og får svært ved at indgå almindelige tætte og følelsesmæssige relationer. Derfor er det nødvendigt, at tilbuddet om hjælp er der, når man er parat til det. Et lille skridt i den rigtige retning er at udvide mulighederne for psykologhjælp efter sygesikringsloven, som det her er foreslået.

Hvis folk får mulighed for at få den psykologbehandling, de har behov for, vil det også kunne spare udgifter på en række andre områder. Jeg har selv haft adskillige klienter, der har været incestofre, som er kommet ud i mange andre problemer, som kunne være undgået, hvis de havde fået den nødvendige psykologbehandling i tide.

Som det også er påpeget i debatten, er det desværre sådan, at en stor del af krænkerne selv er blevet krænket som børn. Derfor er det så vigtigt, at man har psykologbehandlingen som et tilbud, og at man ikke først skal have fået en psykisk lidelse – hvad de fleste heldigvis ikke får – for at komme til psykiater, men at man netop har psykologbehandlingen som mulighed, og at man ikke skal opfylde de mange betingelser, der er, for at kunne få diverse andre ydelser eller skal stå i kø til de behandlingsmuligheder, der er på centrene for incestofre, som gør et glimrende stykke arbejde, men som slet ikke har kapacitet til at tage sig af de mange incestofre, der desværre er her i landet.

Så det er et utrolig positivt forslag, der vil kunne hjælpe mange mennesker, og vi håber, at det kan vinde opbakning.

Den fg. formand (Inge Dahl-Sørensen):

Ordføreren for forslagsstillerne, fru Tove Videbæk.

Kl. 16.50

Tove Videbæk (KRF):

Kristeligt Folkeparti har fremsat det her beslutningsforslag, fordi vi igen og igen bliver kontaktet af incestramte, der gør os opmærksom på, at incestramte ikke har mulighed for at få psykologhjælp, hvis der er gået mere end 6 måneder, siden det seksuelle overgreb har fundet sted, og fordi vi siden sidste fremsættelse har fået flere redegørelser og undersøgelsesresultater. Derfor ønsker vi forslaget behandlet igen.

Vi ved, at forslaget her slet ikke er tilstrækkeligt til at imødekomme incestramtes behov, men vi mener, at det er et skridt i den rigtige retning. I al sin enkelthed går forslaget jo ud på at ligestille incestramte med de grupper, der får tilskud efter sygesikringsloven til psykologbehandling ved akut krise.

Vi ønsker at sikre, at det ikke skal være erkendelsestidspunktet, der er udslaggivende for, om samfundet yder de incestramte hjælp. For ofte er det jo sådan, at når mennesker som voksne bliver klar over og erkender, at det er incest, de har været udsat for, ja, så opstår der en akut krise i deres liv, for måske er det de mennesker, der står dem nærmest, og som de holder aller mest af, der har krænket og skuffet dem på det groveste.

Selv om incestramte har vores medfølelse, og selv om der er stor opmærksomhed på emnet i disse år, er vores lovgivning slet ikke tunet til virkeligheden for disse mennesker. Det er ude af tråd med virkeligheden at forvente, at et barn på 5-6-7 år eller 12 år skal fare til politi, læge, sagsbehandler og bede om psykologbehandling, inden der er gået 6 måneder efter et overgreb.

Undersøgelser viser da også, at 60 pct. af mændene og 52 pct. af kvinderne har som børn ikke fortalt nogen som helst om overgrebet. Man fortrænger det. De akutte kriser opstår måske 20 år efter, at man har været offer for et overgreb, og så er det virkelig krise – akut krise – men for de manges vedkommende er der så ikke mulighed for psykologhjælp.

Der er i mine øjne hverken økonomiske eller menneskelige argumenter, der anstændigt kan tale imod, at incestramte får den hjælp, som vo-